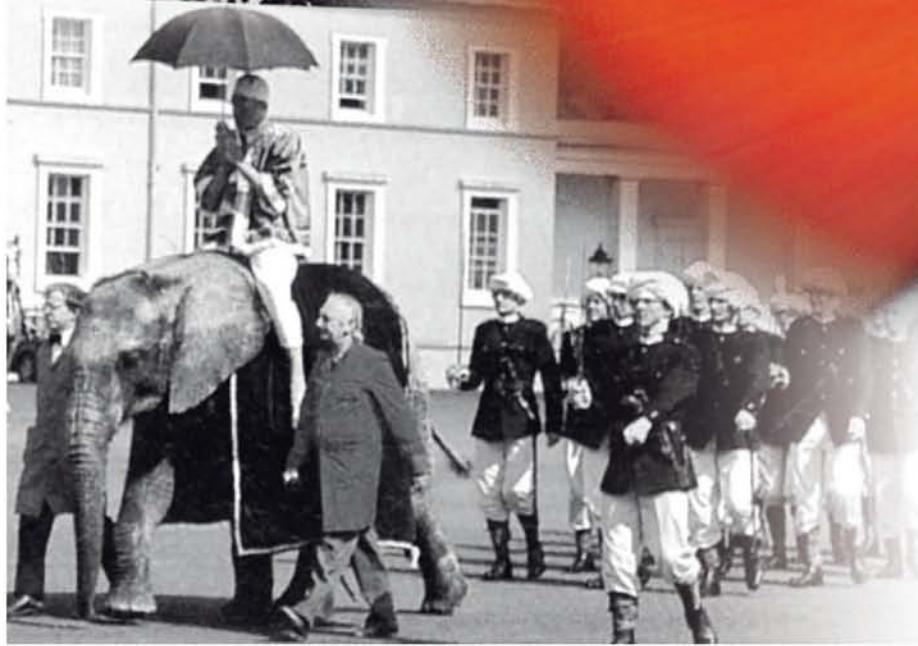
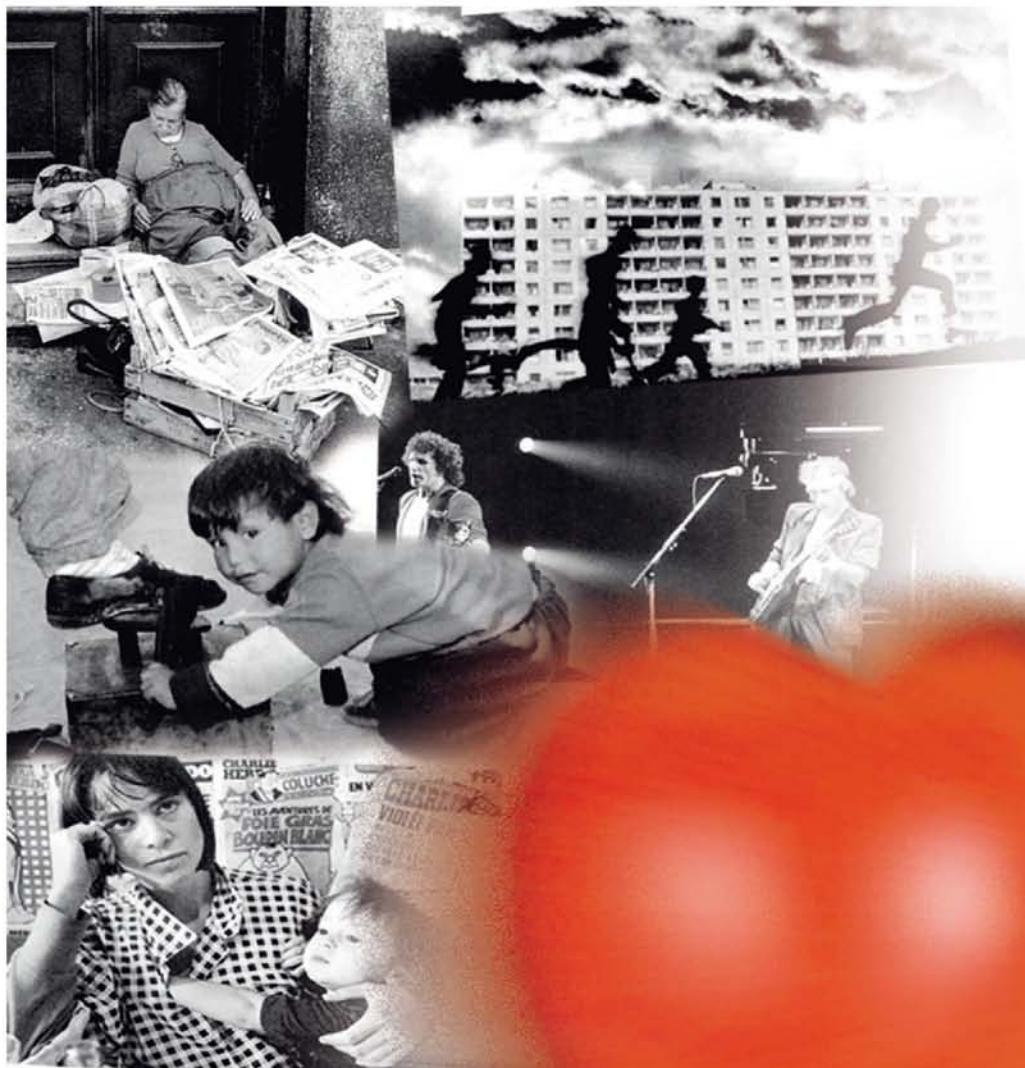
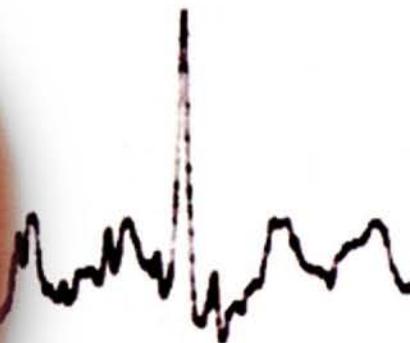
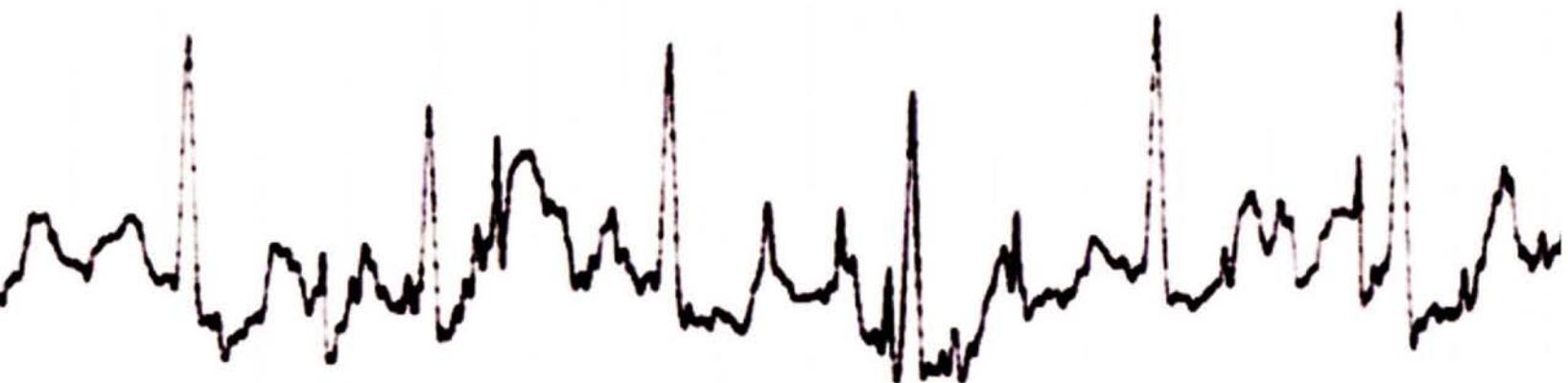

TO

ХРОНОГРАФИМА ...

Το χρονογράφημα είναι είδος έντεχνου πεζού λόγου με λογοτεχνική συχνά χροιά· δημοσιεύεται σε εφημερίδες και σε περιοδικά· κυρίως σε εφημερίδες, αν και στην Ελλάδα τουλάχιστον ξεκίνησε από τα περιοδικά. Πρόθεσή του είναι να σχολιάσει την επικαιρότητα της κοινωνικής, της πολιτιστικής, της πολιτικής κτλ. ζωής. Κινείται δηλαδή σε κάθε κατεύθυνση και αγκαλιάζει κάθε μορφή ζωής που παρουσιάζει ευρύτερο ενδιαφέρον. Κατά πάγια συνήθεια, είναι σύντομο κείμενο ευχάριστο και καλύπτει συγκεκριμένη στήλη στην εφημερίδα ή στο περιοδικό. Γράφεται σε τόνο εύθυμο, χαριτωμένο, χιουμοριστικό, κάποτε επικριτικό, δηκτικό άλλοτε, συχνά ειρωνικό, παραινετικό, έμμεσα ή άμεσα διδακτικό και παιδαγωγικό. Αυτά σημαίνουν ότι συστεγάζει αρμονικά τη χάρη και τη σκωπτικότητα, την ευφυολογία και τον κριτικό στοχασμό, την αφηγηματική ροή και τη διδακτική πρακτική, την ειρωνική διάθεση και τη σοβαρή πρόθεση. Με την ποικιλία των θεμάτων του και των τρόπων με τους οποίους γράφεται εξασφαλίζει όλες τις προϋποθέσεις μιας φιλικής ευχάριστης και τακτικής επικοινωνίας χρονογράφου και κοινού. Οι αναγνώστες το περιμένουν. Έτσι τουλάχιστον συνέβαινε και συμβαίνει, όταν εκλεκτοί χρονογράφοι θεραπεύουν αυτό το είδος του λόγου. Είναι, άλλωστε, γνωστό ότι συχνά χρονογράφος και αναγνώστες αναπτύσσουν μιαν ιδιότυπη σχέση που φτάνει έως και στην αλληλογραφία, όπως είναι γνωστό ότι κάποτε οι χρονογράφοι ζητούν από τους αναγνώστες τους ακόμη και θέματα για πραγμάτευση: «θεματοπραγματευτές» ονόμαζε ο γνωστός χρονογράφος Σπύρος Μελάς απλούς ανθρώπους του περιβάλλοντός του, οι οποίοι τού υποδείκνυαν θέματα για χρονογραφική πραγμάτευση.

Όπως σημειώσαμε, τα θέματα τα αντλεί ο χρονογράφος από την επικαιρότητα, την οποία και σχολιάζει: το ευχάριστο και το δυσάρεστο, το σοβαρό και το αστείο, το ευτυχές και το ατυχές περιστατικό, το ατομικό και το κοινωνικό πρόβλημα, το πνευματικό και το ουλικό, το παλαιό και το νέο, το συντηρητικό και το προοδευτικό, η μορφή και η ουσία, το στατικό και το δυναμικό και όλα τα συναφή συγκροτούν πλούσιο και ανοιχτό πεδίο της θεματικής του χρονογραφήματος.

Το είπαμε κιόλας, σκοπός του χρονογράφου είναι να ωφελήσει την κοινωνική ομάδα στην οποία απευθύνεται: να υποδείξει, να συμβουλέψει, να διαπαιδαγωγήσει ενδεχομένως, να συμβάλει στη διάπλαση της κοινωνίας – και όλα αυτά, και άλλα ακόμη και άλλα (το χρονογράφημα υπερβαίνει κάθε φραγμό) επιδιώκει να τα πραγματοποιήσει με τρόπο ευχάριστο αλλά και καυστικό. Είναι ο χρονογράφος ο καθημερινός οδηγός και δάσκαλος πολλών ανθρώπων και, όπως κάθε δάσκαλος έτσι κι αυτός, βαθύτερο κίνητρο έχει το «φιλάνθρωπον» του Αριστοτέλη, παρατηρεί ο Ευάγγελος Παπανούτσος.

Το ύφος του παρουσιάζεται κι αυτό με τόσες παραλλαγές όσα και τα χρονογραφήματά του. Συνήθως είναι κοφτό, λιτό, ζωντανό. Το ύφος αυτό προτιμάει τον μικροπερίοδο λόγο, που σημαίνει: προτιμάει τις μικρές προτάσεις και τις μικρές περιόδους, όπως σημαίνει ότι προτιμάει και την παρατακτική σύνδεση ή το ασύνδετο σχήμα, δηλαδή προτιμάει τα μέλη του λόγου να τα συνδέει με παρατακτικούς συνδέσμους ή να τα παραθέτει και να τα χωρίζει με κόμμα. Το ύφος αυτό είναι πολύ κοντά στον προφορικό λόγο: εδώ παραλείπεται το ρήμα, εκεί το όνομα· οι δομές του προφορικού λόγου αξιοποιούνται με τον καλύτερο τρόπο· η δραματοποίηση έχει κυρίαρχο ρόλο. Κυμαίνεται το ύφος

των χρονογράφων και των χρονογραφημάτων· η γλαφυρότητα και η λιτότητα, πάντως, αποτελούν σταθερά του, θα λέγαμε, γνωρίσματα.

Όπως έχουμε ήδη επισημάνει, το χρονογράφημα είναι είδος έντεχνου λόγου, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι είναι και λογοτεχνικό είδος. Κάποτε εισχωρεί στο χώρο της λογοτεχνίας, κάποτε όχι, παραμένοντας στην περιοχή της δημοσιογραφίας. Η σύνθεσή του, άλλωστε, έχει τα γνωρίσματα του ατημέλητου λόγου που κατασκευάζεται και στήνεται γρήγορα, για να υπηρετήσει εφήμερες ανάγκες του πιο γρήγορου / πρόχειρου / ρευστού εντύπου που είναι η εφημερίδα.

Πάντως δεν είναι λίγοι οι χρονογράφοι που χτίζουν τα χρονογραφήματά τους με λογοτεχνική χάρη. «Είτε είδος, λοιπόν, λογοτεχνικόν, είτε, αν προτιμάτε, παραλογοτεχνικόν το χρονογράφημα, γράφει ο Π. Νιρβάνας, έχει το δικαίωμα να παρίσταται εις τον νάρθηκα, τουλάχιστον, του ναού της Τέχνης».

Κλείνουμε το σημείωμα αυτό με μια γενική παραπομπή στην ιστορική καταγωγή του χρονογραφήματος.

Με τη σημερινή του μορφή το χρονογράφημα παρουσιάστηκε πρώτη φορά στη Γαλλία πριν αρχίσει η Γαλλική Επανάσταση. Είναι μάλιστα συνδεδεμένο με τη δημοσιογραφική πολεμική η οποία στρεφόταν κατά της βασιλικής αυλής.

Στην Ελλάδα το χρονογράφημα το εισήγαγε ο Κωνσταντίνος Πωπ, ο οποίος κατά τα μέσα του δέκατου ένατου αιώνα κατέγραφε και σχολίαζε στο περιοδικό «Ευτέρη» τα αξιοσημείωτα γεγονότα κάθε μήνα.

Εκτός από τον Πωπ, μνημονεύουμε τον Ειρηναίο Ασώπιο, τον Εμμανουήλ Ροΐδη, τον Ιωάννη Κονδυλάκη. Ο Κονδυλάκης θεωρείται από πολλούς πατέρας και δημιουργός του σημερινού χρονογραφήματος – Διαβάτης ήταν το φιλολογικό του ψευδώνυμο, με το οποίο υπέγραφε τα χρονογραφήματά του. Από εκεί κι εκεί μνημονεύουμε κάποιους από εκείνους που ασχολήθηκαν κυρίως με το χρονογράφημα. Τέτοιοι ήταν: ο Παύλος Νιρβάνας, ο Σπύρος Μελάς (υπέγραφε τα χρονογραφήματά του με το φιλολογικό ψευδώνυμο Φορτούνιο), ο Ζαχαρίας Παπαντωνίου, ο Δημήτρης Ψαθάς, ο Παύλος Παλαιολόγος, ο Φρέντυ Γερμανός, για να περιοριστούμε σ' αυτούς οι οποίοι ακόμη και επαγγελματικά συνδέθηκαν με το χρονογράφημα κατά το παρελθόν. Αυτό σημαίνει ότι είναι πολλοί εκείνοι που έγραψαν και γράφουν χρονογράφημα. Το χρονογράφημα ζει, όπως θα διαπιστώσετε από χρονογραφήματα σημερινών χρονογράφων που ακολουθούν.

► Στο κείμενο που ακολουθεί ο Παύλος Νιρβάνας επισημαίνει κάποια χαρακτηριστικά γνωρίσματα του χρονογραφήματος του Ιωάννη Κονδυλάκη και τα τεκμηριώνει παραθέτοντας περικοπές από το έργο του. Διαβάστε το κείμενο του Νιρβάνα, σημειώστε τα γνωρίσματα που επισημαίνει και συσχετίστε τα με τα γνωρίσματα του χρονογραφήματος, όπως αυτά εκτίθενται στην εισαγωγή για το χρονογράφημα.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Εισιτήριος ακαδημαικός λόγος*

8 Μαρτίου 1928

(απόσπασμα)

[...]

«Και εις το σημείον αυτό επιτρέψατε μου, κύριοι, να ενθυμηθώ μαζύ σας ολίγας από τας παλαιάς αυτάς σελίδας. Θα μας δοθή ευκαιρία να εκτιμήσωμεν, με το φυλλομέτρημα αυτό, πώς από ένα μικρόν καθημερινόν γεγονός εκπηγάζει μία μεγάλη φιλοσοφία και πώς εις τα παροδικά φαινόμενα και πράγματα συλλαμβάνεται ο βαθύτερος παλμός μιας ζωής. Ανοίγω κατά τύχην τον μικρόν τόμον των χρονογραφημάτων του Κονδυλάκη. Ο «Διαβάτης» ιστορεί ένα μικρόν επεισόδιον της μεγαλης πλημμυράς του 1916.

«... Εις δε τον Πειραιά, ως έμαθα, συνεβή το εξής: Ενώ κατά την αυγήν νεοί τινές περιεφέροντο παρά τα Καμίνια, διά να σώσουν κανέναν κινδυνεύοντα, ήκουσαν εις το σκότος έρρινον αναφωνήμα.

- Φέρτε άρμ !

Εκαστος φαντάζεται την απορίαν των. Τρέχουν προς το μέρος οποθεν ήλθεν η κραυγή και μετ' ολίγον ανακαλύπτουν κλουβί μέγα, το οποίον επέπλεεν εις τα νερά και συγκρατηθέν κάπου, διετηρείτο εις ισορροπίαν. Εντός του κλουβιού ευρίσκετο ωραίος παπαγάλος, οστις ίδων τους νέους, επανέλαβε το παράγγελμα με φωνή στρατιωτικού Φασουλή. – Φέρτε άρμ !... Όταν δε οι νέοι το παρέδωκαν εις την κυρίαν, εις ην ανήκε, της είπαν. – Το φρονιμώτερον είναι να τον μάθετε να φωνάζει : «Βοηθεία!»

Από το ελάχιστον αυτό πραγματάκι με τόσην λεπτότητα ιστορημένον, δεν μαντεύετε λοιπον την φιλοσοφίαν, που αναδίδεται: Είναι η ειρωνική φιλοσοφία όλων των ασκοπων μαθημάτων και πάσης περιττής σοφίας παπαγάλων και ανθρώπων.

Αλλοτε ένας διάλογος μαθητών, εις εποχήν εξετάσεων, που αρπάζει εις τον δρόμον, του δίδει αφορμήν εις την χαριτωμένην σκέψιν, ότι «κατά τους παιδικούς και εφηβικούς μας χρόνους πρέπει να παίζωμεν και να διασκεδάζωμεν, κατά δε το γήρας να σπουδάζωμεν». «Παιρνούμεν ένα παιδί, λέγει, που δεν ημπορεί να μείνη επί πέντε λεπτά εις την ίδιαν θέσιν και το αναγκάζομεν να μένη ακίνητον επί ωρας, προσηλωμένον εις το βιβλίον του, εις την φαλάκραν του διδασκάλου του. Δεν θα ήτο φυσικωτέρον να υποβληθούν εις τα καθηκόντα ταύτα οι εχοντες ανάγκην ακινησίας γέροντες, αντί να διημερεύουν εις τα καφενεία και να κάμνουν πολεμικά σχέδια; Εάν η παιδεία είναι πράγμα σοβαρόν και οι γέροντες επίσης είναι σοβαροί, ενώ τα παιδία είναι σοβαρά μόνον όταν είναι άρρωστα. Θα ήτο δε και διασκεδαστικόν να βλέπεις πρωί – πρωί τους πάππους και τας ομηλίκους των κυρίας να διευθυνωνται καθ' ομίλους εις τα σχολεία.

* Παραμένει η ορθογραφία του κειμένου, όχι όμως και το πολυτονικό

με την σάκκαν υπό μάλης. Ούτω θα δύναται να γίνη και μία οικονομική καινοτομία: θα λείψη η διάκρισις των σχολείων κατά φύλον, αι δε αρσακειάδες θα συναγελάζωνται εις το αυτό σχολείον με τους άρρενας, χωρίς κανένα κίνδυνο των ηθών. Αι μόναι εκμυστηρεύσεις των θα είναι περί των γεροντικών των ασθενειών. Θα παύσουν δε και αι βάρβαροι σχολικαί τιμωρίαι. Διότι, ποίος διδάσκαλος θα τολμήσῃ να τιμωρήσῃ ένα εξηντάρην μαθητήν; Άλλά θα μου πήτε, διατί να σπουδάζουν αφού μετ' ολίγον πρόκειται ν' αποθάνουν; κτλ.».

Αυτό είναι, κύριοι, εις μερικά πρόχειρα δείγματα, το χρονογράφημα του Κονδυλάκη. Αυτό είναι, περίπου, το Ελληνικόν χρονογράφημα ως είδος. Ας του αποδώσωμεν την τιμήν που του ανήκει, φέροντες ευλαβώς εις την μνήμην μας τον εκλιπόντα δημιουργόν του.

Π. Νιρβάνα «Άπαντα», επιμ. Γ. Βαλέτα,
εκδ. Χ. Γιοβάνη, Δ' τόμος, Αθήνα 1968, σ. 196 – 198

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΤΟ ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΟΥΛΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ*

Εις τον προσφυγικόν καταυλισμόν της Λαχαναγοράς Πειραιώς ενεφανίσθη μίαν των ημερών ένας ανέλπιστος, πληγωμένος πρόσφυξ. Δεν ήτο ούτε Μικρασιάτης, ούτε Θραξ. Δεν τον είχαν κυνηγήσει αι ορδαί του Κεμάλ. Δεν του είχαν σπάσει το πόδι του οι Τούρκοι Τσέτηδες. Ήτον απλούστατα ένας αθώος σπουργίτης. Και καθώς επετούσε στον ουρανόν, τον οποίον δεν διεκδικούν, ως γνωστόν, ούτε οι Ελληνες, ούτε οι Τούρκοι, το λάστιχο ενός μικρού εντοπίου Τσέτη τον ετόξευσεν εις τα ύψη και δεν είχε την ευσπλαχνία να του δώσῃ τουλάχιστον τον θάνατον. Του ετσάκισε το ποδαράκι του. Και ο πληγωμένος σπουργίτης, λιγοθυμισμένος από τον τρομερὸν πόνον έπεσεν ως νεκρόν σώμα, εις το χώμα. Ο μικρός Τσέτης έσπευσε να τον αιχμαλωτίσῃ, και νεκρόν ακόμη. Άλλα την τελευταίαν στιγμήν, ο πτερωτός τραυματίας ευρήκε την δύναμιν των φτερών του. Και εσώθη πάλιν, εις τα ύψη από τα οποία έπεσε.

Τα φτερά του όμως απέκαμαν εις την ουρανίαν περιπλάνησιν. Εδοκίμασε ν' ακουμπήσῃ σ' ένα κλαδί δένδρου να ξεκουρασθῇ. Άλλα πώς; Μόλις επροσπάθησε να στηριχθῇ στο ποδαράκι του, τρομεροὶ πόνοι τον έκαμαν να παραιτηθῇ από κάθε ιδέαν αναπαύσεως. Και με τας τελευταίας δυνάμεις, που απέμεναν στις μουδιασμένες φτερούγες του, εδοκίμασε πάλιν να πετάξῃ. Έκαμε δύο – τρεις γύρους εις τον αέρα, αλλά οι φτερούγες του δεν τον εκρατούσαν πλέον. Ένοιωθε τώρα ότι ύστερα από λίγα λεπτά, λίγα δευτερόλεπτα, θα ευρίσκετο κάτω στο χώμα, ανίκανος πλέον να σωθῇ από τους αγρίους Τσέτες της γειτονιάς. Εις ομοίαν περίστασιν, ο αεροπόρος, του οποίου εσταμάτησεν έξαφνα ο μοτέρ, κατοπτεύει βιαστικά το έδαφος και ζητεί το κατάλληλον έδαφος, διὰ να προσγειωθῇ, όσο ασφαλέστερα μπορεῖ.

Ετσι έκαμε και ο μικρός πτερωτός αεροπόρος. Ο μοτέρ του δεν εδούλευε πια. Κατώπτευσε το έδαφος. Παντού δρόμοι, με τρομερά παιδιά, που επερίμεναν με τα λάστιχα τεντωμένα. Παντού εχθρικοί αυλόγυροι. Παντού άξενα κεραμίδια, όπου ένας τραυματίας σπουργίτης, ανίκανος ν' αναζητήσῃ αλλού την τροφήν του, θα εκινδύνευε ασφαλώς να πεθάνη από ασιτίαν. Έξαφνα, προς ένα σημείον του εδάφους διέκρινε μίαν αυλήν, όπου γυναικούλες και μικρά παιδάκια, εκινούντο, με ένα ύφος μεγάλης δυστυχίας. Και επειδή η δυστυχία εννοεί την δυστυχίαν, ο πληγωμένος σπουργίτης δεν άργησε να καταλάβῃ ότι οι άνθρωποι αυτοί ήσαν αδελφοί του και ότι η αυλή αυτή δεν ήταν όπως οι άλλες αυλές των κακών ανθρώπων.

-Μαζί με τους άλλους δυστυχισμένους κι εγώ! εσκέφθη ο μικρός σπουργίτης.

Και, μ' ένα τέλειον βολ – πλανέ, το οποίον οι άνθρωποι εδιδάχθησαν, ως γνωστόν, από τα πουλιά, ευρέθη μέσα εις την αυλήν του προσφυγικού καταυλισμού, κατάκοιτος στο χώμα, ανίκανος να κινηθῇ, έτοιμος ν' αποθάνῃ. Άλλα δεν άργησε να βεβαιωθῇ ότι ευρίσκεται μεταξύ πονετικών ψυχών. Μία ατμόσφαιρα συμπαθείας και αγάπης εσχηματίσθη γύρω από την δυστυχίαν του. Οι άλλοι δυστυχισμένοι εννοούσαν τον πόνον του. Τα παιδάκια δεν ήσαν εκεί σκληρά και άσπλαχνα, όπως τα άλλα παιδιά. Οι μεγάλοι δεν ήσαν κακοί και αδιάφοροι. Αγαθά χέρια τον εσήκωσαν από το χώμα. Πνοές αγάπης τον εχουχόλισαν. Και, διά να συμπληρωθῇ η ευτυχία του, μία ακόμη πονετική ψυχή έσκυψε από πάνω του, ως Θεία Πρόνοια. Ήταν η αγαθή Πρόνοια και των άλλων δυστυχισμένων, η δεσποινίς, η διακονούσα την Φιλανθρωπίαν εις τον προσφυγικόν καταυλισμόν.

-Το καῦμένο το πουλάκι! είπεν η δεσποινίς. Έχει σπασμένο το ποδαράκι του. Πρέπει να το κρατήσουμε κι αυτό δω, να το γιατρέψουμε, ως που να μπορέσῃ να ξαναπετάξῃ.

* Παραμένει η ορθογραφία του κειμένου, όχι όμως και το πολυτονικό

Ο μικρός σπουργίτης, μολονότι δεν εγνώριζε την γλώσσαν των ανθρώπων, εκατάλαβε πολύ καλά τι έλεγεν η δεσποινίς, διότι η γλώσσα της αγάπης είναι μία για όλα τα πλάσματα του Θεού. Και έσπευσε να ευχαριστήσῃ την δεσποινίδα μ' ένα γλυκύτατον τοίου – τοίου.

Δύο τρυφερά χεράκια επήραν τον μικρόν πτερωτόν πρόσφυγα, του έδεσαν το ποδαράκι του, τον ετάισαν, τον επότισαν και ύστερα τον ετοποθέτησαν σε μια ζεστή και μαλακή φωλίτσα. Ήτο και αυτός ένα προσφυγόπουλο του ουρανού, όπου η κακία των ανθρώπων φθάνει κάποτε αγρία και τρομερά, ώς να μην της έφθανε για να χορτάσῃ όλη αυτή η μεγάλη και απέραντη Γη.

Π. Νιρβάνα «Άπαντα», επιμ. Γ. Βαλέτα,
εκδ. Χ. Γιοβάνη, Ε' τόμος, Αθήνα 1968, σ. 315-316

- ▶ Ποιος νομίζετε ότι είναι ο δημιουργός της τόσης δυστυχίας στους ανθρώπους και στα πουλιά; Ποια είναι η στάση του σημερινού ανθρώπου απέναντι στα ζώα και τα φυτά; σέβεται ο σημερινός ανθρωπος τη φύση;
- ▶ Οι άνθρωποι του καταυλισμού συμπόνεσαν και προστάτεψαν το προσφυγόπουλο του ουρανού. Γιατί; Συζητήστε τις προτάσεις: «Η δυστυχία εννοεί την δυστυχίαν», «Η γλώσσα της αγάπης είναι μία για όλα τα πλάσματα του Θεού». Αναζητήστε τον λόγο της αγάπης που διατρέχει το κείμενο.
- ▶ Στο χρονογράφημα συστεγάζονται δύο παράλληλα θέματα. Ποια είναι αυτά και πώς τα συνδέει ο χρονογράφος; Διακρίνετε κάποια φιλοσοφική / στοχαστική διάθεση στο κείμενο; Κοιτάξτε πάλι την εισαγωγή στο χρονογράφημα και πείτε αν αυτή η διάθεση αποτελεί ένα από τα γνωρίσματά του.
- ▶ Γράψτε ένα σύντομο κείμενο για ένα ζώο που το κακομεταχειρίστηκαν οι άνθρωποι. Δώστε στο κείμενό σας μορφή χρονογραφήματος ή όποιαν άλλη προτιμάτε εσείς.

Μιαν άλλη στάση σκληρής συμπειριφοράς του ανθρώπου απέναντι στα ζώα μπορείτε να δείτε στο ακόλουθο χρονογράφημα του Σπύρου Μελά (Φορτούνιο), ενός από τους πιο διακεκριμένους Νεοέλληνες συγγραφείς του εικοστού αιώνα.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ*

‘Υστερα ένα δράμα στις ακτές και παντού, όπου παραθέρισαν Έλληνες. Οι γάτες. Εδώ είναι που αληθεύει ο λόγος «πήραν ως και τις γάτες τους!» Όταν φεύγουν για τα θαλάσσια λουτρά τους τις παίρνουν μαζί τους. Κι’ όταν γυρίζουν, τις αφήνουν στην εξοχή. Τι τις θέλουν που τις κουβαλούν στη θάλασσα; Τους είναι απαραίτητες; Τότε γιατί να τις ξεχνούν ύστερα; Τις παίρνουν, γιατί ποιος θα τις τάιζε στο σπίτι; Μα και στην ερημιά που τις αφήνουν ποιος θα τους δώσει να φάνε; Όπως κι’ αν είναι στα πεύκα, στην αμμουδιά, στα σχίνα, στα βράχια, πλάι στο κύμα, αυτόν τον καιρό, τίποτα δεν είναι πιο συνηθισμένο απ’ αυτές τις λησμονημένες γάτες, τις αδέσποτες. Οι «πευκιάδες» αντί να κελαΐδουν – νιαουρίζουν. Και νιαουρίζουν άγρια. Καμμιά ιδέα δεν έχετε για πορείες της πείνας, αν δεν ακούσετε αυτό το ομαδικό νιαουρίσμα και προ πάντων αν δεν ιδήτε τις γάτες αυτές να πηδούν, η μια πίσω απ’ την άλλη, μέσα στα ερημωμένα σύδεντρα ή στ’ ακρογιάλια, σ’ αναζήτηση τροφής. Δεν ξαίρω τι συνήθειες είχε αυτό το ζώο, πριν γίνη κατοικίδιο. Άλλα στην πόλη το διακρίνουν τα πιο αριστοκρατικά ήθη: κλεισούρα την ημέρα, μόνωση, αγάπη της ήσυχης γωνιάς, ημίφως, ξάπλωμα... Και δε βγαίνουν παρά τη νύχτα για τις πιο απίθανες περιπέτειες, τα πιο ραφινάτα καπρίτσια. Εδώ τα πράγματα έχουν αναποδογυριστεί τέλεια. Η αριστοκρατικότητα κι’ οι μπωντελαιρισμοί έχουν πάει περίπατο. Η στέρηση τις έχει φέρει στην πληβειακή κατάσταση της αγέλης. Πάνε κατά μικρά κοπάδια, σα ζώα της ζούγκλας. Το μόνο σημείο ευγένειας που διατηρούν είναι η κομψότητά τους. Με την αναγκαστική δίαιτα που κάνουν έχουν όλες οιλουέττα. Έχουν αγριέψει. Τα μάτια τους δεν έχουν πια την αυτάρκη εμβρίθεια των πλασμάτων που τους σερβίρουν την τροφή στο πιάτο. Έχουν βγάλει τις βελούδινες παντούφλες του σπιτιού. Έχουν γίνει πάλι τα φυσικά αιλουροειδή. Η ματιά τους έχει πάρει τη ζωηρότητα και την οξύτητα του ζωντανού που γυρεύει θήραμα. Φερμάρουν μια μεγάλη ακρίδα ή ένα σκορπιό, που είδε τα σκούρα και ταμπουρώνεται κάτω από την πέτρα, με την ανεξάντλητη επιμονή συστηματικού χαρτοπαίχτη, που περιμένει ν’ αλλάξει το γούρι. Και οι πράσινες μαρκίζες τους φωσφορίζουν, πετάνε σπίθες, όταν σκαρφαλώνουν στα δέντρα και προσπαθούν να υπνωτίσουν μια δυστυχισμένη παπαδίτσα να πέσει στο στόμα τους. ‘Υστερα παθαίνουν κάτι περίεργους πανικούς. Βλέπουν εχθρό, που εγώ δεν ξεχωρίζω; Βλέπουν οράματα από την πείνα, όπως όσοι νηστεύουν; Δεν ξαίρω. Αξαφνα όμως το βάζουν στα τέσσερα για τ’ αμπέλια, χάνονται μέσα στα κιτρινισμένα φύλλα. Αμέσως ύστερα τις βλέπετε να ξεφυτρώνουν και να φεύγουν, με φρενιασμένο καλπασμό, κατά το βουνό. Πού πάνε; Ποιος τις ξαίρει! Έχουν μάθει να ξεχωρίζουν από μακριά τις τράτες. Όταν καμμιά ζυγώνει, ροβολούν όλες στη θάλασσα –κι’ ας τη μισούν σαν τα πολλά τους κακά. Νιαουρίζουν, συναυλία ολάκερη, γύρω από τα δίχτυα, που λαχταρά και λάμπει το ασήμι της μαριδίτσας ή της γόπας του Σαρωνικού, με την ελπίδα να πέσει κανένα σκάρτο προς το μέρος τους. Τότε να ιδήτε ομηρικός καυγάς

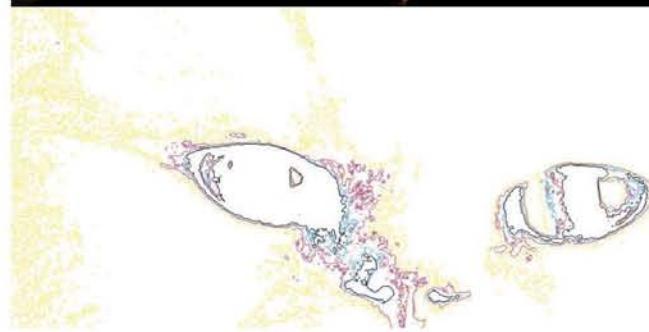
* Παραμένει η ορθογραφία του κειμένου, όχι όμως και το πολυτονικό

: Κουβάρι γίνονται, νυχιάζονται, ματώνονται, ξεσχίζονται ποια θα τ' αρπάξει. Χαλασμός! Άξαφνα τέλεια παραμόρφωση. Τα θηριάκια της Ζούγκλας δε μερεύουν μονάχα, μα γίνονται ζητιάνοι. Μαζεύονται γύρω από το μοναχικό μαγαζάκι, που απόμεινε στην ακτή να περιθάλπει τους ναυτικούς, και μισοκλαίνε, μπροστά στο μάστορα που ετοιμάζει τα ψάρια, για κανένα σπάραχνο;

-Κάμε το έλεός σου, έτσι να συχωρεθούν τα πεθαμένα σου!

Σε λίγο χάνονται στον πευκιά. Το άδειο στομάχι τις βασανίζει, τις οιστρηλατεί για καινούργιες, ατελείωτες κούρσες. Τη νύχτα είναι η ταχτική μεγάλη μάχη με τους αρουραίους, μ' όλους τους κανόνες της στρατηγικής. Γιατί αυτοί δεν αστειεύονται καθόλου. Δεν είναι τα ποντικάκια της χρηστομάθειας που πέφτουν λιγοθυμισμένα όταν δούνε γάτα. Είναι αντρειωμένοι. Παλεύουν. Και πουλούν ακριβά το τομάρι τους. Σ' αυτές τις δραματικές ασχολίες έχει καταδικάσει η ζωοφιλία των Αθηναίων τα πιο χαϊδεμένα κατοικίδια. Εκτός πια αν το κάνουν επίτηδες για να καθαρίσουν την εξοχή απ' όλα τα ερπετά και τα μαμούνια. Λαμπρό σχέδιο, αλλά μην το πήτε παρά έξω. Θα μας το κλέψουν!

«Αθηναϊκά Δειλινά»- «Αθ. Νέα», 7 Σεπτεμβρίου 1934

- Διαβάστε τα ακόλουθα χρονογραφήματα και φροντίστε να επισημάνετε τα κυριότερα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του χρονογραφήματος με βάση τις απόψεις που προηγήθηκαν.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΨΑΘΑΣ

ΕΥΤΥΧΕΙΣ... «ΤΕΩΣ»*

Να είσαι «τέως» είναι ... μια θλίψη! Διότι τέως σημαίνει... τέως! Οχι νυν! Κάτι δηλαδή, που ανάγεται στο παρελθόν και δεν έχει ούτε μέλλον ούτε και καμιάν ελπίδα μέλλοντος. Τέως πρόεδρος, τέως διοικητής, τέως διευθυντής, τέως κυβερνήτης, τέως βουλευτής, τέως υπουργός – και δη, φευ!... την σήμερον ημέραν – τέως, τέλος πάντων... τέως!

Χτες ήσουν παντοδύναμος, σούζα μπροστά σου όλοι, κλαρίνο ο σωφέρ της λιμουζίνας σου, τεμενάδες από δω, τεμενάδες από κει.

- Ω, κ. υπουργέ!

- Ω, κ. διοικητά!

- Ω, κ. κυβερνήτα!

Απροσμέτρητη η γλύκα της εξουσίας! Και ο απολαμβάνων γέρνει

λιγάκι τον ώμο προς τα κάτω, τον δεξιό ή τον αριστερό, ανάλογα με το πού τον βαραίνει περισσότερο η δόξα. Προχωρά δε και με το κεφάλι του λιγάκι γερμένο – προς τα δεξιά ή προς τ' αριστερά – ανάλογα με την κατεύθυνση που έχουν συγκεντρωθεί οι βαθυστόχαστες σκέψεις και ιδέες του και τον βαραίνουν, επίσης.

- Ορίστε, κ. υπουργέ!

- Ορίστε, κ. διοικητά!

- Ορίστε, κ. κυβερνήτα!

'Όλα αυτά, βεβαίως, όταν είσαι «νυν». Ύψιστε, πόσους φίλους έχεις, πόσους θαυμαστάς, και πόσος κόσμος συνωθείται γύρω σου, περιμένοντας το μειδίαμά σου, το πολύτιμο, και την καλή σου την κουβέντα! Περιπεράστε από δω, περιπεράστε από κει!... Και να, οι τεμενάδες και να οι καπελαδούρες! Δόξα! Την οποίαν, ως γνωστόν, ουδείς εμίσησε – και πάντες ελαχτάρησαν – ενώ τον πλούτον (λέει η... παροιμία) πολλοί!

Γινόμενος όμως «τέως», ξαφνικά – κάποτε θα γίνεις, σύμφωνα με κάποιον νόμο της φύσεως, αιώνιο και απαράβατο – Ύψιστε, τι καταστροφή! Σαν όνειρο μαγευτικό, που μια στιγμή

* Παραμένει η ορθογραφία του κειμένου, όχι όμως και το πολυτονικό

γεννιέται, με κάποιον πόνο μυστικό, ποτέ δε λησμονιέται... Και ... κλαύσον με, μάνα, κλαύσον με! Όλα τα πάντα γίνονται παρελθόν, καπνός που διαλύεται!

Εκτός αν ήσουν τέως ... καμαριέρης του Ωνάση, φέρ' ειπείν! Η τέως γραμματεύς της κυρίας Τζάκου φέρ' ειπείν! Η τέως αρχιθαλαμηπόλος κάποιου βασιλέως, ή τέως μάγειρος κάποιας μεγαλειότητος του πλούτου, της πολιτικής, των ανακτόρων. Είναι οι μόνες περιπτώσεις που η δόξα σου αρχίζει αποκλειστικά και μόνο από τη στιγμή που έγινες «τέως»! Ως «νυν» δεν είχες, βέβαια, να καυχηθείς ιδιαιτέρως για τη δόξα σου, διότι ολόκληρη η ζωή σου ήταν τεμενάδες... κύψεις και επικύψεις, «μάλιστα κυρίες», «διατάξατε κύριε», «όπως επιθυμείτε κύριε», «έχετε δικαιον κύριε», ή «εξοχότατε», ή «υψηλότατε», ή «μεγαλειότατε» και βάλε.

Έχοντας, όμως, γίνει «τέως», αρχίζεις να λάμπεις! Διότι κάθεσαι κάτω, γράφεις τ' απομνημονεύματά σου και... πού σε πονεί και πού σε σφάζει, εξοχότατε ή μεγαλειότατε, ή ό,τι άλλο λήγει σε «ότατε», φόρα τα πάντα της ιδιωτικής ζωής του μεγιστάνος που υπηρέτησες, σαν έμπιστος, να και τούτη, να κι εκείνη, τι ιδιοτροπίες είχε ο μεγιστάνας σου, πώς έτρωγε, πώς έπινε και πώς κοιμόταν...

ΚΑΡΑΙΑΝΝΙΔΗΣ — Μια ζωή κερδών... και μια ζωή πένσας!

Έγραψε απομνημονεύματα και ο Τσώρτσιλ, ο Ντε Γκωλ, ο Λόυδ Τζωρτζ, ο Κλεμανσώ κι όλοι οι μεγάλοι στρατηγοί σ' όλες τις εποχές. Τα απομνημονεύματα, όμως που γράφει ο τέως υπηρέτης μεγάλων προσωπικοτήτων ή των μεγιστάνων του πλούτου – ανδρών και γυναικών – έχουν άλλο γούστο και άλλη επιτυχία. Είναι το συναρπαστικό υλικό του γοητευτικού κουτσομπολιού, που συναρπάζει τις μάζες και γι' αυτό πάντα το είδος αυτό των βιβλίων γίνεται «μπεστ σέλλερ». Και βγάζει ο «συγγραφέας» του τόσα, καμιά φορά, όσα δεν έβγαλε σε όλη τη σταδιοδρομία του, κάνοντας τεμενάδες.

Οι μόνοι ευτυχισμένοι «τέως»!

- Ποιος είναι αυτός ο λόρδος;
- Ο τέως... θαλαμοφύλαξ του κ. Ωνάση!
- Ω... περιπεράστε παρακαλώ!

Τώρα δέχεται ο ίδιος τους τεμενάδες. Μη μου πείτε ότι δεν πρόκειται για μια δόξα ελεεινής μορφής!...

Δημήτρης Ψαθάς, 20-11-1971

ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΓΩΝΑΣ ΧΩΡΙΣ ΚΥΠΕΛΛΟ

[...] Σήμερα ο Μπούλης κατέχεται από οργή. Δεν είναι μόνο ότι τον προσέβαλε ο καθηγητής του. Είναι και ότι βρέθηκε σε πλήρη διάσταση μαζί του. «Τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν τά αγαθά οἱ θεοί» Το σημείωσε με μεγάλα γράμματα στο μαυροπίνακα και, αφού ανέπτυξε το θέμα, κάλεσε την ταξηδιώτρια να γράψει πάνω σ' αυτό την έκθεσή της.

Δειλοτάτος ο Μπούλης όταν πρόκειται να προβάλει τον εαυτό του, εξαιρετικά όμως τολμηρός όταν υποστηρίζει κάτι στο οποίο πιστεύει, σήκωσε το χέρι.

- Τι συμβαίνει; - ρώτησε ο καθηγητής.
- Δε συμφωνώ, κύριε καθηγητά.
- Δε σε ρωτήσαμε, κύριε.

Εκείνο το «κύριε» τον σκότωσε. Εκάγχασαν τα παιδιά. Οργισμένος και ντροπιασμένος ο Μπούλης έσκυψε το κεφάλι. Ανακουφίζεται τώρα που του δίδεται η ευκαιρία να αποσυμφορηθεί. Τῶν πόνων πωλοῦσι... Σε ποιον τα λέει ο καθηγητής; Πού είναι τ' αγαθά που έδωσαν οι θεοί στον πατέρα του έφηβου; Αν εκοπίασε; Δουλειά τη μέρα και Γυμνάσιο τη νύχτα. Τον ακούει καμμιά φορά ο έφηβος να τα λέει και βουρκώνει. Και ποια είναι τα κέρδη; Μόλις και μετά δυσκολίας τα βγάζει πέρα. Το παραμικρό έκτακτο να παρουσιαστεί, τον παραζαλίζει. Είναι δε τακτικά τα έκτακτα και σε συνεχή παραζάλη βρίσκεται ο πατέρας.

Όχι, δε συμφωνεί ο Μπούλης. Παίρνει με τη σειρά τα επαγγέλματα. Όσο πιο ξεκούραστα, τόσο πιο αποδοτικά. Δεν είναι ο εργάτης με το πηλοφόρι που έχει τα περισσότερα κέρδη. Αυτός όμως εργάζεται πιο σκληρά απ' όλους. Πάνοπλο και χειμαρρώδες είναι το παιδί στην ανάπτυξη της θεωρίας του. Έχει μάλιστα και τη μικρή συλλογή των ρητών που αποκρούει. Εκείνα «τά καλά κόποις κτώνται», τα «όπως στρώσεις θα πλαγιάσεις», τα «επιμελού, κοπίαζε ενόσω είσαι νέος, δια να μη μετανοείς το ύστερον ματαίως»... Με τίποτ' απ' αυτά δε συμφωνεί. Θα ήμουν ανειλικρινής αν του έλεγα ότι διαφωνώ μαζί του. Πόσοι, αλήθεια, που έστρωσαν με κάθε δυνατή επιμέλεια και κοιμούνται τώρα πάνω στα χαλίκια... Πόσα τζιτζίκια στη νεότητά τους, που τραγανίζουν όσα αποθήκευσαν τα μυρμήγκια και πόσα μυρμήγκια που θυσίασαν στην αποθήκευση και στην προσπάθεια τα νιάτα τους, για να σέρνουν σε θαλάμους γηροκομείων τη θλίψη των γηρατειών τους...

Άλλα η Παιδεία έχει τον τυφλοσύρτη της. Ρητά, γνωμικά, συνθήματα –παλιάς χρήσεως όλα. Επαγγελματίας, που ταλαιπωρήθηκε στα νιάτα του για ν' αποκομίσει ένα μισθό απαθλιώσεως, ο καθηγητής του Μπούλη, δίνει όμως θέματα στα οποία δεν πιστεύει, που δε βγαίνουν, πάντως από τη δική του ζωή.

Μαζί με μια διδαχή που δε θεμελιώνεται πάνω στα πράγματα και η άλλη κακή συνήθεια του σχολείου. Θα την ονομάσω αγωγή του φιλοδωρήματος. Η ηθική για το πουρμπουάρ. Δε σε οδηγούν στην αρετή για την αρετή, αλλά γιατί κάποιο κέρδος έχεις από την άσκησή της. Η επίγεια ή η επουράνια ευτυχία. «Τίμα τόν πατέρα σου και τήν μητέρα σου ίνα εύ σοι γένηται...». Προπαντός το αντάλλαγμα. Το πιλάφι στο τέρμα της πορείας. Πώς να μην γίνουν εμποράκια τα παιδιά; Πώς να μη γίνει πέρα ως πέρα επαγγέλμα η επιστήμη; Πώς να μη διατιμηθούν τα ιδανικά;

Λείπει από την Παιδεία μας η ευθύτητα που χρειάζεται για να πει ότι η προσπάθεια δεν έχει πάντα για επίλογο την επιτυχία. Ο μόχθος δεν είναι απαραιτήτως εξασφάλιση του μέλλοντος. Προσπάθεια όμως και μόχθος πρέπει να καταβάλλονται σαν υποχρέωση στην ολότητα και όχι σαν κατάθεση σε Τράπεζα, που θ' αποσύρουμε κάποτε με τόκους και επιτόκια. Γιατί, συχνά οι Τράπεζες πτωχεύουν και τότε μαζί με τους τόκους χάνονται και τα κεφάλαια. Κανένας δεν εγγυάται ότι θαχεί η εργασία την αμοιβή της. Η εργασία όμως είναι τακτοποιήση με τον εαυτό

μας. Είναι χρέος στην ολότητα. Μια που έτυχε να βρεθούμε περαστικοί από τη ζωή, κάποιο πετραδάκι οφείλουμε στην οικοδομή. Υποχρεωση στο σύνολο που ανήκουμε.

Αγωγή χωρίς έπαθλο. Αγώνας δίχως κύπελλο. Εντελως διαφορετική τακτική από την τακτική των υποχρεώσεων. Μια τακτική, που όταν μεν οι υποχρεώσεις πραγματοποιούνται, φτηναίνει τα ιδανικά και την αξία της προσπάθειας· όταν πάλι οι υποσχέσεις διαψεύδονται, μαραίνει την πίστη και δημιουργεί τις μάζες των σκυφτών και των απογοητευμένων, ή των άλλων, που αγριεμένοι δείχνουν τις σφιγμένες γροθιές τους.

Παῦλος Παλαιολόγος, Εαρινή πνοή, εκδ. Η Πορεία, Αθῆνα 1954

ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΚΑΓΚΑΡΙΝ

Είχε ένα θρίαμβο στο βλέμμα, στα χείλη, στα χέρια, στο κορμί, στην κίνηση, ακόμη και στα μαλλιά, εκείνο το πανέμορφο κορίτσι, που κέρδισε χθες την πρώτη σελίδα όλων, σχεδόν, των λονδρέζικων εφημερίδων! Εκείνο το πανέμορφο κορίτσι των 20 χρόνων, που κραύγαζε ευτυχισμένο, καθώς το αιχμαλώτιζε ο φακός του φωτορεπόρτερ. «Τον φίλησα».

Δεν μπορούσες να προσπεράσεις αυτή τη φωτογραφία. Είχες την υποχρέωση να σταθείς σ' αυτή τη φωτογραφία. Να σταθείς σ' αυτό το θρίαμβο, σ' αυτή την ευτυχία, που εξακτινωνόταν από το όλο του εικοσάχρονου κοριτσιού. Για ν' ανοίξει η μέρα διάπλατα τα πατζούρια της, κι ο μέσα κόσμος σου, ο μουντός, να γεμίσει από ανοιξιάτικο φως.

«Ποιο είν' αυτό το κορίτσι;» ρώτησα τον Λάμπη Τσιριγωτάκη, που βάδιζε δίπλα μου, στο Πικαντίλλυ, με πέντε εφημερίδες παραμάσχαλα. «Σταρ του σινεμά είναι; Τραγουδίστρια; Φωτομοντέλο;». Γέλασε ο Λάμπης. Τρανταχτά. «Μια απλή εργαζόμενη κοπέλα είναι», είπε. «Που είχε όμως, την τόλμη, αλλά και το μέγα προνόμιο, στην προχθεσινή υποδοχή του Γιούρι Γκαγκάριν από το λαό του Λονδίνου να πεταχτεί, να ξεκορμίσει μέσα από το συμπαγές πλήθος, να διασπάσει το φράγμα των αστυνομικών, να αγκαλιάσει τον σοβιετικό κοσμοναύτη και να του σκάσει ένα φιλί στο στόμα».

«Δεν φαντάζομαι να συνέλαβαν την κοπελίτσα, οι γκρίζοι φύλακες της τάξης, του πρωτοκόλλου και της... ηθικής;», μουρμούρισα, με πικρή γλώσσα και πικρό ουρανίσκο. Ξαναγέλασε ο Λάμπης. Και ύστερα, ανοίγοντας μπρος στα μάτια μου μιαν από τις εφημερίδες του, στην πρώτη σελίδα, με ρώτησε: «Συλλαμβάνεται η επιθυμία; Συλλαμβάνεται το όνειρο; Ποιος μπορεί να φορέσει χειροπέδες στον καλπασμό της καρδιάς μιας γυναίκας – και, μάλιστα, νέας γυναίκας;».

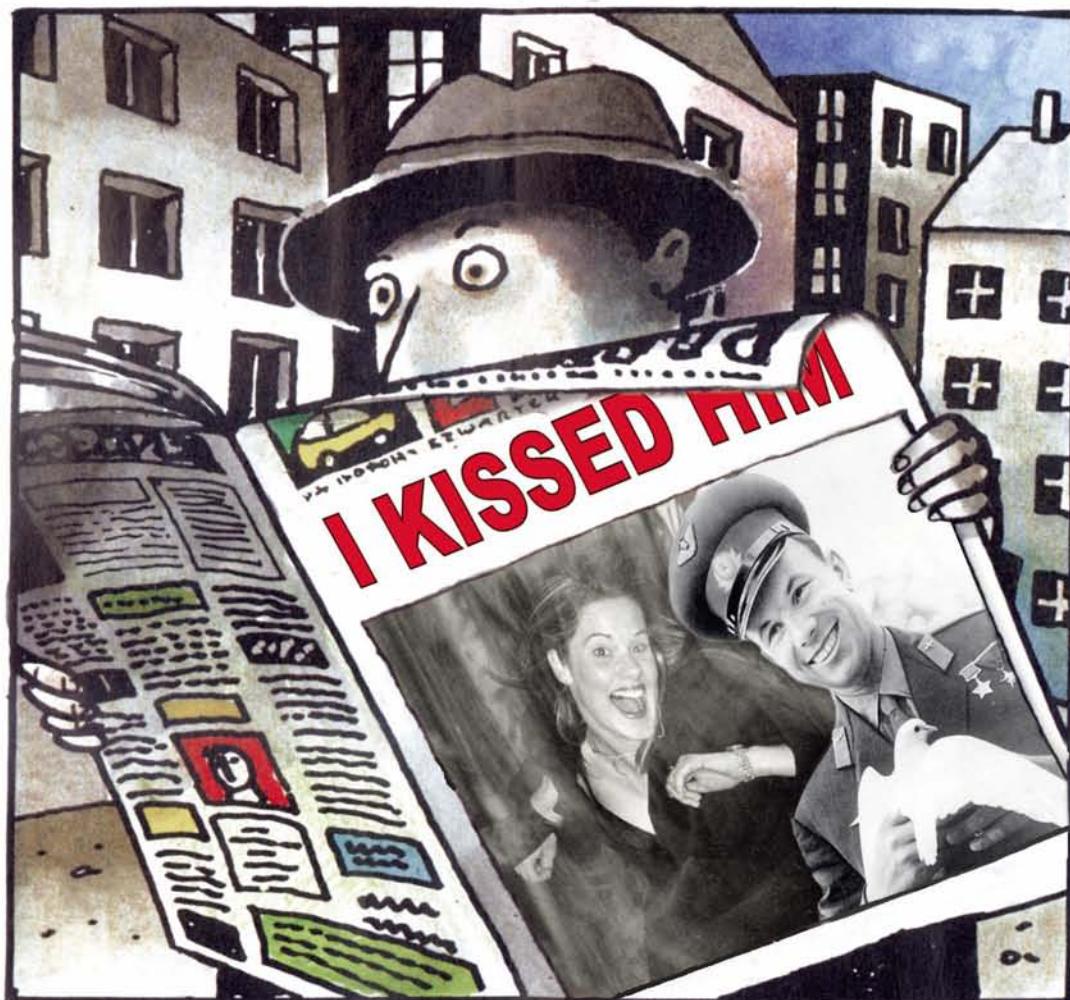
Γκαγκάριν. Γιούρι Γκαγκάριν. Χωριατόπαιδο, γιος ξυλουργού, τεχνίτης χυτηρίου το επάγγελμα, πιλότος αργότερα. Πέρυσι, στις 12 Απριλίου ώρα 9 το πρωί, μπήκε στο Βοστόκ 1, το διαστημόπλοιό του, και μιάμιση ώρα αργότερα, ανάγκασε όλη την υφήλιο να

μιλάει, με θαυμασμό και ενθουσιασμό συνάμα, για το κατόρθωμά του: αυτός ο νέος των 27 ετών ήταν ο πρώτος άνθρωπος που εκτοξεύθηκε στο Διάστημα, κι αφού έκανε μια πλήρη περιφορά της Γης, σε 89 λεπτά, προσγειώθηκε στο έδαφος της πατρίδας του!

Στο σπίτι μας, στις γιορτές, η μητέρα μου δεν τελείωνε ποτέ το κρασί της. Άφηνε, πάντοτε, μια γουλιά στον πάτο του ποτηριού και μου την έδινε να την πιω. «Γιατί το κάνεις αυτό,

Στο σπίτι μας, στις γιορτές, η μητέρα μου δεν τελείωνε ποτέ το κρασί της. Άφηνε, πάντοτε, μια γουλιά στον πάτο του ποτηριού και μου την έδινε να την πιω. «Γιατί το κάνεις αυτό, μωρέ μάνα;» τη ρωτούσα. Κουνούσε τριφερά το ωραίο της κεφάλι και μου λεγε: «Μ' αυτή τη τελευταία γουλιά που δεν ήπια και θα πιεις εσύ, όλα τα κορίτσια του κόσμου θα είναι δικά σου...».

Όλα τα κορίτσια του κόσμου, μάνα, είναι του συνομήλικού μου – έναν χρόνο μεγαλύτερος από μένα – Γιούρι Γκαγκάριν...

Λευτέρης Παπαδόπουλος, εφ. «ΤΑ ΝΕΑ»

ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΥ

ΤΡΙΛΛΙΕΣ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ, κάθε νύχτα, τρελαίνεται ένα αηδόνι.

Αυτό δεν θα ήταν είδηση αν ο κήπος βρισκόταν σε μέρος εξοχικό. Όμως είναι έξι χιλιόμετρα από το Σύνταγμα, σε βορινό προάστιο. Ανάμεσα σε όγκους κτιρίων και μεγάλες πολυκατοικίες, ένα πουλάκι δέκα πόντων κάνει αντίσταση.

Οι τρίλλιες του καταφέρνουν να διαπερνούν μπετονένιες πλάκες, διπλά τζάμια, συμπαγείς τοίχους. Ακούγονται πάνω από τον βρυχηθμό των λεωφορείων, τους αεροτενόρους των εποχούμενων ερωτιδέων, τις εξατμίσεις από δίτροχα μεγάλων κυβικών. Περιφρονούν τις εκατοντάδες βατ των πανάκριβων στερεοφωνικών, υπερβαίνουν τα κακαρίσματα της Ρ..... και τους κρωγμούς του Β....., αντηχούν μέσα σε πολυτελή «λίβινγκ ρουμ» και «πλαίντ ρουμ», διεισδύουν μέσα σε «καπιτονέ» κρεβατοκάμαρες.

Πόσοι άκουσαν, πόσοι αφούγκραστηκαν αυτό το κελάηδημα; Ρωτάω και οι γείτονες με κοιτάνε παράξενα. «Αηδόνι; Δεν πρόσεξα...». «Δηλαδή πώς κάνει αυτό;» Σαν καναρίνι;».

Ε, για να ακούσεις αηδόνι πρέπει να ξέρεις αηδόνι. Τόσες νύχτες μελίζει, ακόμα και τη μέρα τραγουδάει. Άλλα ποιος καταλαβαίνει τι ακούει; Αν το έβρισκαν στο δρόμο τους μπορεί να το θεωρούσαν κυνήγι. Η Κάλας με σάλτσα στο πιάτο σας.

Τ' αηδόνια δεν σ' αφήνουνε να κοιμηθείς στις Πλάτρες.

Πότε κοιμάται ένα αηδόνι; Πρεσβευτής ενός άλλου κόσμου τρυφερού και ευαίσθητου, με κρατάει άγρυπνο ως το ξημέρωμα. Με ταξιδεύει σε διαστάσεις φανταστικές, με καθηλώνει μπροστά στο μυστήριο της ομορφιάς και το μυστικό της δημιουργίας. Στην ησυχία της νύχτας η ένταση της τρίλλιας του πολλαπλασιάζεται σαν να περνάει από μεγάλους ενιοχυτές και κυριαρχεί

Ωστόσο εγώ αισθάνομαι πως η φύση μου έκανε ένα μεγάλο δώρο. Γιατί νιώθω (κι ας κοροιδεύω τον εαυτό μου) ότι για μένα τερετίζει κάθε νύχτα ο μικρός φτερωτός θεός. Μου φέρνει μήνυμα από άλλες όχθες, σκοτεινής ομορφιάς, από άλλες εποχές – νυχτερινές περιπλανήσεις σε δάση της νιότης μου. Και από την πρώτη ανάγνωση της «Ωδής σε ένα αηδόνι» του Keats:

*Πονά η καρδιά μου και ένα νωθρό μούδιασμα βαραίνει
τις αισθήσεις, σαν από κώνειο να είχα πιεί.*

Πριν από χρόνια είχα γράψει για τα αηδόνια της Ελλάδας. Ξαναδιαβάζω το κείμενό μου και σταματάω στην τελευταία παράγραφο – που ισχύει σήμερα περισσότερο κι από τότε:

«Όμως εγώ πιστεύω ως αν κάτι θα γλυκάνει τις τελευταίες μου στιγμές (εκεί που ζυγίζονται όλα και ζυγίζουν λειψά) θα είναι δυο-τρία πράγματα που είδα –τοπία, φως- και ένα άκουσμα. Αυτό το απότομο ξεπέρασμα, το τρελό, το αδύνατο κι όμως πραγματικό. Αυτό το τέντωμα στα όρια που δείχνει πως ο κόσμος μπορεί και να έχει νόημα – απροσδοκητό, σαν το τίναγμα της τρίλλιας στην πιο υψηλή ομορφιά».

Νίκος Δήμου «Καθημερινά – Κυριακάτικα»,
εκδ. Νεφέλη, Αθήνα 1995

- ▶ Υποθέστε ότι στέλνετε μια επιστολή σε έναν από τους έξι χρονογράφους των οποίων τα κείμενα διαβάσατε προηγουμένως. Στην επιστολή σας εκφράστε τις εντυπώσεις που σας προκάλεσε η ανάγνωση του χρονογραφήματός του και υποδείξτε θέματα για χρονογραφήματα, δηλαδή γίνετε θεματοπραγματευτές...
- ▶ Συγκεντρώστε τα θέματα που υποδείχθηκαν με τις επιστολές σας, επιλέξτε ένα που προτιμάτε και γράψτε το δικό σας χρονογράφημα.